

DOMNICA DIGORI

cl. a XII-a, LT „I.L. Caragiale”, or. Orhei

Mențiune, secțiunea „Eseu – liceeni”

ADEVĂRUL

despre

MINCIUNĂ

Zi de zi ne făurim destinul, rătăcind nedumeriți între a fi și a nu fi, între bine și rău, între siguranță și risc, între adevăr și minciună... Și de fiecare dată suntem nevoiți să alegem unul din cele două moduri fundamentale de a trăi: să dăinuim sub egida adevărului impulsiv și adesea inacceptabil, care, asemenea veninului de șarpe, se propagă cu o viteză surprinzătoare prin întreg trupul nostru, provocându-i zdruncinături, sau să trăim dominați de minciună, acea minciună îmbălsămată și ostentativă, care, fiind la fel de vâscoasă precum e mierea de albine, ne tentează prin textură și deliciu. Odată ce gustăm din ea devenim hipnotizați, cădem sub influența acestui stupefiant care se ascunde și în cel mai îndepărtat și inabordabil ungher al ființei noastre și ne este din ce în ce mai complicat să evadăm din împrejmuirea zidului pe care ni l-am făurit singuri. De mici învățăm să parafrazăm realitatea dură. Închidem ochii năstrușnici pentru o clipă și ne imaginăm un alt adevăr, unul sublim, incomparabil cu cel obiectiv; îl condimentăm cu întâmplări onorabile, lexeme inocente și evenimente eficiente până la limita în care ne apare un zâmbet abil și satisfăcut pe față și... *Voilà!* Am plâsmuit prima meteahnă din viața noastră. Acum nu ne rămâne decât să credem în consistența ei, să deschidem ochii și să-i dăm cuvântul acestei realități improvizate... Părinții o ascultă, dar nu spun nimic, fiindcă bănuiesc că adevărul se va târî încet-încet prin sufletul nostru de copil până va ieși la iveală. Mai creștem puțin... Mai pășim câteva trepte pe scara vieții... Ne împiedicăm, ne prăbușim, din nou ne ridicăm și devenim din ce în

ce mai drastici cu realitatea ce ne înconjoară. Adevărul e că minciuna devine deja un mod de autoapărare, una din cele mai frecvent utilizate de noi. Cu toate că ne considerăm mai inteligenți decât atunci când am fost copii, acum ne ascundem cu mai multă lașitate în spatele ei și culmea este că nu dorim să ne recunoaștem nici nouă cât de slabi și vulnerabili am devenit. Adevărul e că fiind deja adolescenți nu ne mai mințim părinții din motiv că ne e teamă să nu-i jignim și să nu le spulberăm acele speranțe că în timp vom deveni oameni onești, ci pentru că ne e teamă să fim certați și judecați, ne e teamă să fim priviți cu suspiciune și decepție de ochii celor pe care îi iubim, ne e teamă că ar putea să se îndepărteze de noi atunci când am avea cea mai mare nevoie de protecția și îngăduința lor... Astfel intrăm în contradicție cu noi înșine...

Rățiunea noastră acceptă minciuna, fiindcă simte că e nevoie de ea, iar sufletul o neagă, fiindcă sesizează că aceasta va frânge încrederea celor pe care îi onorăm. Ne doare atunci când subconștientul nostru ne declară că nu mai putem găsi în noi fermitatea pentru a merge prin viață mână de mână cu adevărul, că nu mai putem merge cu capul sus știind că suntem inocenți, că în genere nu mai putem merge mai departe și cu cât mai repede timpul devorator înghite secunde, cu atât mai repede noi, oamenii, începem să consimțim minciuna și să detestăm adevărul.

Este atât de ademenitoare și seducătoare încât nimeni nu-i poate rezista. Îi dăm mâna benevol, fără a ne da seama că vom fi încătușați de ea. Da... aceasta este minciuna. Pune stăpânire pe noi și ne asuprește, dar cu acordul nostru. Ne

învârte pe degete, ne întunecă rațiunea și ne otrăvește sufletul. Apare în fața noastră deghizată drept salvarea cea mai sigură și doar cu timpul îi descoperim esența reală.

Suntem infectați în întregime și îi contaminăm și pe cei care intră în contact cu noi. Nu există medicamente care ne-ar trata și specialiști care ne-ar putea da vreun sfat.

Adorăm când suntem admirați, când măcar pentru câteva secunde suntem priviți ca niște eroi și pentru aceste scurte clipe de satisfacție jertfim adevărul. Înfrumusețăm realitatea până când privirile celor din jur cad asupra noastră și ulterior începem să născocim alte evenimente care ar îndreptăți modalitatea prin care am devenit Personalitate. Credem că pentru a-i fascina pe alții e nevoie de o singură minciună, însă adevărul este că, odată ce am spus una, urmează a doua, apoi a treia, apoi a patra, după cum susține și Friedrich Ruckert: „Cel ce minte o dată trebuie să se obișnuiască cu minciuna, deoarece ai nevoie de șapte minciuni pentru a proteja una singură”...

Adevărul e că mințim din numeroase motive: pentru a fi amabili, pentru a nu-i răni pe cei dragi, pentru a urca pe trepte profesionale, pentru a crea o impresie bună... Motivul e simplu: mințim ca să supraviețuim. Probabil, e o nouă lege a selecției naturale, care s-a impus fără să observăm, însă numai datorită nouă. Dacă vedem existența noastră ca un cerc, ce include în infinitatea sa doar momente plăcute și persoane de încredere, trebuie să calculăm ca raza de la coarda acestuia, pe care noi înșine trăim, să fie cât mai îndepărtată de centrul în care va fi situată iluzia; e absolut firesc să ne rotim în jurul ei, fiindcă astăzi viața e o simplă minciună.